ANDERS BEKEKEN: Status quo

27 november 2024

We blijven met iedereen in gesprek, ook al bevalt dat niet iedereen. Dat zegt de uitgever en miljonair Holger Friedrich in ‘zijn’ krant de Berliner Zeitung. De krant die nu vijf jaar in handen is van ‘Ossie’ Friedrich is mikpunt van kritiek van zijn ‘collega-kranten’ omdat zij meerdere, soms strijdige, perspectieven plek in de krant geeft. Daarvoor is moed nodig en dat ontbreekt bij de meeste media, aldus Friedrich, die ik meemaakte in een recent debat in Berlijn.

Maatschappijbrede realiteitsverlies

Langzaam maar zeker zijn wij in een tijdperk van intellectuele bekrompenheid, verlammende kokerblik op de wereld, klimaathysterie, lettergroepen, gekochte wetenschappelijke verstarring en realliteitsverlies beland. Het maatschappelijke en politieke debat is gelijk met de verstarring en polarisering ook elk niveau kwijtgeraakt. In alle sectoren van onze samenleving is dat merkbaar. De feitenvrije meningendiaree in de Tweede Kamer, discussiërend over stikstof en ondertussen oorlog tegen kernmacht Rusland voerend.

Maar vooral de media, die de democratie zouden moeten schragen met een breed palet aan inzichten en ervaringen, laten het al jaren afweten. Oorzaken kunnen zijn gelegen in de concentratie van eigenaarschap: de kranten zijn slechts titels geworden in de portefeuille van wisselende investeerders.

Belangrijker is echter het ontbreken van een brede nieuwsgierigheid van de journalistiek naar nieuwe visies, naar mensen met nieuwe, van het voorgeschreven narratief afwijkende, inzichten. Het medialandschap in Nederland en veel andere Westerse landen heeft het aanzien van een dor woestijnlandschap gekregen: langzaam verschuivend zand, maar verder is er

geen bloei te zien. Elke zandkorrel wordt elke dag omgedraaid en opnieuw als nieuws opgediend. Misschien een verklaring van het dreigende zandtekort. Even serieus, zie dit voorbeeld van een hersenloos geschreven ‘artikel’ over zandtekort, dit zijn onze journalisten. Het is het bewijs van een zich vervelende, neuspeuterende schare aan wat door moet gaan voor journalist.

Mediale verkramping

De media en haar medewerkers zijn verkrampt geraakt. Ooit waren het onderdelen van een nieuwe toekomst: de energietransitie, de vrijheid om jongen of meisje te zijn, de ‘doorbraaktechnologie’ mRNA-prikken, een grenzeloze immigratie, een Europa van Noordzee tot de Zwarte Zee, bossen kappen voor biodiversiteit, de vissers en boeren bestrijden om het klimaat te redden, de doordigitalisering van de samenleving.
Ze lijken stuk voor stuk aan ontbrekende realiteitszin te stranden. De ambities van vorig decennium lijken zonder uitzondering te falen, maar de ogen en oren worden gesloten. De moed ontbreekt om op te kijken en te zien dat verkeerde wegen zijn ingeslagen. Of het moet de moed der wanhoop zijn die een enkeling beweegt stiekem over de schutting te kijken naar het land dat steeds verder wegzakt, niet in een stijgende zee, maar in een zomp van wetenschappelijke corruptie en technische miskleunen.

Een verstikkende deken van censuur, gebaseerd op kuddegedrag, vooral bij de media, soms slechts op basis van sociale druk, maar steeds vaker uitgevoerd door EU-censuurambtenaren, Big Tech (Made in USA) of ontspoorde geheime diensten zoals de NCTV of de AIVD. Bij gebrek aan echte terroristen bespieden zij nu de kritische burger vanwege ‘anti-overheidsterrorisme’, wat tot voor kort als kritiek op de overheid werd beschouwd.

Steeds meer mensen voelen dat aan, maar helaas de meesten nog niet. Zolang die nog op vakantie kunnen en hun plaatjes van hun ‘slimme’ huisdier op Facebook mogen zetten, is er voor hen nog weinig aan de hand.

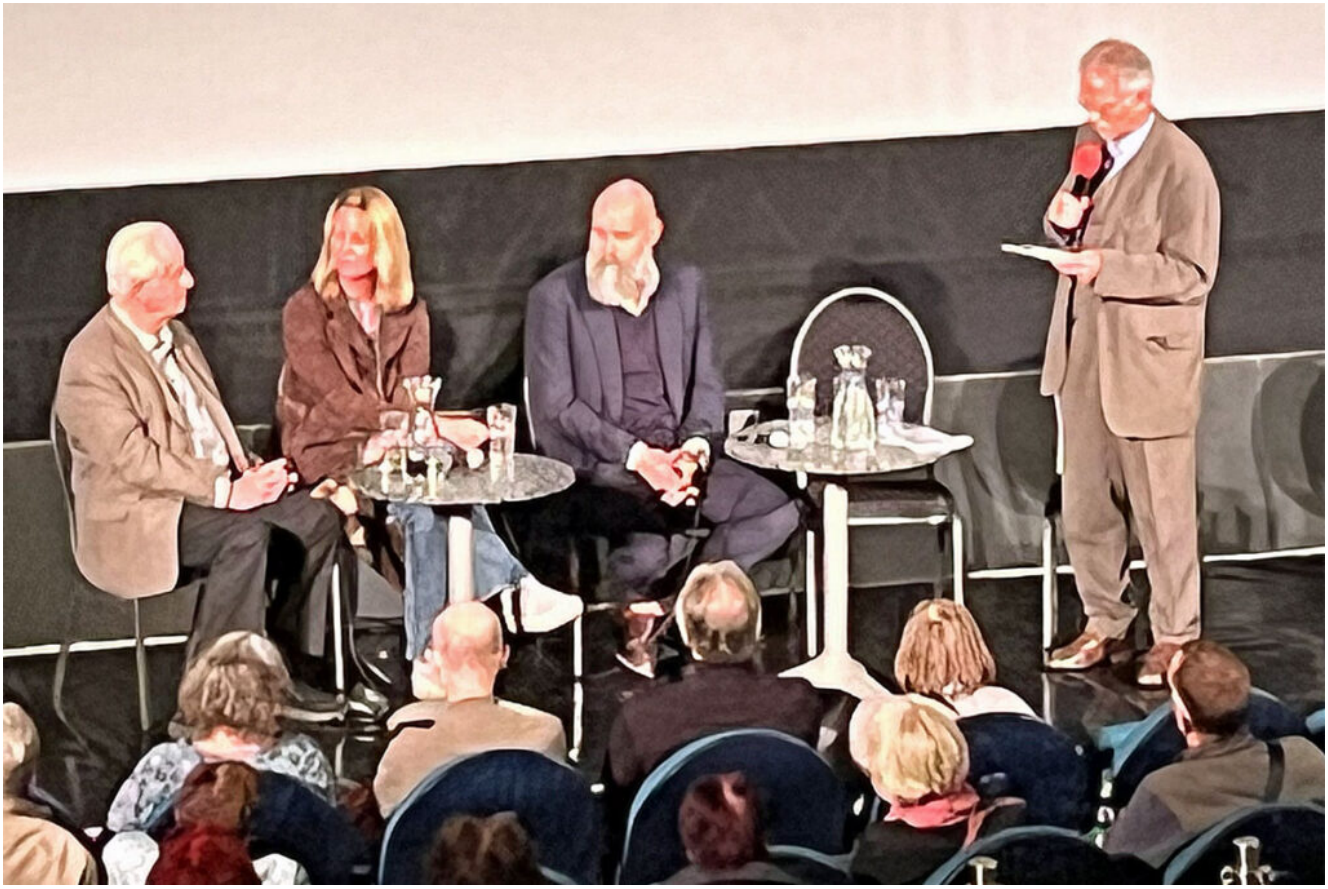

Holger Friedrich (3e van links) in debat, Berlijn 7 oktober 2024. (Foto: EZAZ)

Realiteitsbesef in de DDR

Ik oriënteer mij voor een beoordeling van deze tijd graag op de voormalige DDR. Mijn rondleidingen door Berlijn gaan ook over dat thema, die geschiedenis. Daarom ben ik geabonneerd op de Berliner Zeitung, de enige Duitse krant in handen van een 'Ossie', Holger Friedrich. En dat merk je.

Friedrich: *"Voor degenen onder ons die in Oost-Duitsland zijn gesocialiseerd, betekent de ervaring van de vreedzame systeemverandering van 1989 dat we ons goed bewust zijn van de mogelijkheden voor echte structurele verandering en dat we ook een scherp gevoel voor dubbele standaarden en dubbele normen hebben ontwikkeld. Als we eerlijk zouden handelen en ons zouden oriënteren op toekomstige uitdagingen, zou dit land in geen geval "saai" hoeven te zijn."*

Berliner Zeitung oogst kritiek van collega-krant uit Zwitserland

We missen in Nederland de antennes en de moed om te zien wat er werkelijk

gaande is. Dat veel van onze ambities op een mislukking uitlopen is onmiskenbaar. Hier ontbreekt een DDR-verleden waarin de burgers antennes ontwikkelden voor de dubbele standaards en overheidsbedrog. Gevoel voor de onderhuidse onrustgevoelens van de bevolking ontbreekt. Het wordt alleen opgemerkt als een 'extreem-rechtse' partij zetelwinst boekt. Hé, hoe kan dat nou?

Onderstaand een video waarbij Holger Friedrich, uitgever van de Berliner Zeitung, in gesprek gaat met theaterdirecteur Daniël Morgenroth. Der Speigel was ook uitgenodigd maar wilde niet met Friedrich in debat.

Jankpartijen van de gevestigde orde

De herverkiezing van Donald Trump en de jankpartijen van de gevestigde orde in politiek en media, elkaar voortdurend napapegaaiend, is een symptoom van langdurige maatschappelijke blindheid, van mentale kliekvorming en een gekrompen realiteitsbesef.

De slappe knieën van een zich als bestuurlijke elite uitgevende klasse heeft ons in een oorlog getrokken tegen het land dat met goedkope en schone energie onze economie liet concurreren met grootmachten als China. De media leveren, op instigatie van de NCTV, het bij het voorgeschreven narratief passende 'nieuws'.

Is het domheid, blindheid of gehoorzaamheid? U mag kiezen, meerdere antwoorden zijn ook mogelijk.

De opkomst van de 'fascistische' Alternative für Deutschland, of die 'crimineel' Trump, is als een schokgolf door media en politiek gegaan. Het alarm is afgegaan, maar niemand die weet waar de brand is of de weg naar nooduitgang. Verstijfd kijken zij elkaar aan. De meningenfabriek komt op gaan. Proberen nog een dam op te werpen tegen de toenemende wens voor vrede in Europa. Ze brengen hun woordenbrij in stelling tegen de opkomst van de paupers die moeite hebben met het feit dat hun zoon of dochter een gezin met 15 kinderen uit Somalië voor moet laten gaan (en die twee woningen tegelijk krijgt). Zoon of dochter moet maar kijken of hij/zij een 'tiny house' kan scoren.

Vastgelopen debat

Je ziet ook bij onze oosterburen hoe het maatschappelijk debat is vastgelopen in een geïnstitutionaliseerd gelijk hebben. Ondertussen rijdt de Duitse economie recht op het ravijn af.

De lafheid van op het podium gehesen 'wetenschappers' met hun onderzoeken met uitkomst-op-bestelling, het leger van door EU en NAVO aangestuurde opiniemanipulatoren (columnisten), het kleuterklasje meningencontroleurs van door de Brusselse machtselite gefinancierde Pointer. Ze dragen allemaal bij aan een autorit waarbij het stuur niet meer functioneert. Er wordt niet meer gewend, er wordt alleen krampachtig vastgehouden, aan meningen, aan bevriende wetenschappers, aan onrealistische dromen.

Om nog een keer 'Ossie' Friedrich te citeren:
"Ze houden vast aan oude patronen en machtsverhoudingen met de grootst mogelijke onwetendheid en arrogantie. In plaats van de verandering onder ogen te zien en er actief vorm aan te geven, dragen ze bij aan de erosie van de kwaliteit van het debat, wat te zien is aan steeds smallere discoursruimtes, het in diskrediet brengen van andere meningen en het negeren van de democratische wil van het volk. Dat dit niet zonder betreurenswaardige gevolgen blijft, is te zien in veel."

Dromers en drammers

De 'verrechtsing' in de Westerse wereld moet een wake up call zijn voor alle dromers en drammers dat het zo niet verder kan. We zullen in gesprek moeten, onze standpunten herzien om ons land en dit continent een haalbare en nastrevenswaardige toekomst te geven. De jaloezieën moeten worden geopend. Het zal geen gemakkelijk gesprek worden.

Het alternatief voor een open gesprek is ook niet prettig: een kongsi-van-het-eigen-gelijk van politiek en media, gesteund door STASI-achtige praktijken van censuur van afwijkende meningen, het bespioneren van burgers, het als 'wappies' of 'complotdenkers' wegzetten van andersdenkenden. Dat kan alleen maar in steeds hoger oplopende maatschappelijke spanningen leiden.

Confrontatie met de burger

De extreme hoge beveiligingsmaatregelen en het daarmee uit de hand lopende miljardenbudget voor de ‘renovatie’ van de Tweede Kamer is een teken dat de overheid voor het laatste lijkt te kiezen: confrontatie met de burgerij.

Dit pad zal ons land verder in de problemen brengen, haar industriële en creatieve ontwikkelingen tot stilstand brengen, haar kennispotentieel verstikken, en ons land verder uitleveren aan de machten van buiten onze grenzen.

Voorlopig moeten we afwijkende meningen en inzichten in de ‘alternatieve’ media zoeken, ofschoon ook daar goede journalistiek door gespeculeer en op clicks gerichte sensatiekoppen wordt verdrongen. Gelukkig valt er in die sector wel veel te kiezen, want er zit veel kwaliteit, vaak ook van journalisten die de main stream hebben verlaten.

Natuurlijk mag je je wenkbrauwen fronsen bij berichten over een platte aarde, over aliens die onze aarde besturen of dat ‘9/11’ een inside job was. Nog in de laatste decennia van de vorige eeuw haalde iedereen zijn schouders op over ‘afwijkende’ meningen of ging het gesprek aan. Toen stonden de meeste geesten nog open, nu zijn de meeste breinen verdord.

Onbegrepen satire

Het was een tijd dat satire werd begrepen. Zou deze scene van Jacobse en Van Es (Van Kooten en De Bie) over ‘Turkenburg’ nog kunnen worden uitgezonden zonder kamervragen en gefoeter van typetjes aan de talkshowtafels? Ik vrees van niet.

Tegen de verdrukking in van de verklikkers van Pointer, de speurneuzen van de NCTV en het gemekker van de overheidstrouwe media, zullen we door moeten gaan met de alternatieve media. Het is nog niet perfect, maar er is tenminste genoeg keuze.

Gelukkig draait in veel landen de wind. Niet omdat die rechtse wind zo aantrekkelijk is, maar omdat de zich als progressief beschouwende kliek en de slapende meerderheid een realiteitsschok nodig heeft. En die is voelbaar.